

## Ольга Полевина "Скрипка"

У сиву давнину в печері посеред прадавнього лісу жив мисливець. Була в нього дружина і маленький син. Мисливець вполював на косуль, вепрів, диких качок, поросят, кіз (на ту пору домашнього начиння ще не було - його просто не встигли розвести). Щоранку він ішов на полювання, а дружина з маленьким сином збирала колоски дикого проса, дикі яблука, дикі груші. Мисливець був влучним стрільцем з лука і часто приносив додому дичину. Його дружина ставила на вогонь глиняний горщик і варила в ньому зерна дикого проса разом з м'ясом диких тварин. А маленький син весь час заглядав у киплячий горщик і чекав, коли все звариться. Дикий пес лежав віддалік від печери і чекав, коли мисливець кине йому кістку. Він поволі ставав домашнім псом і, коли мисливець підходив до нього, лащився і виляв хвостом. Маленький хлопчик умів наслідувати гавкання пса, і часто мисливець не міг зрозуміти, чи то пес, чи це хлопчик передражняє його.

Світ був наповнений звуками, і хлопчик із завмиранням у серці прислухався до них. Ось заспівала маленька пташка на дереві біля печери. Хлопчик не міг розгледіти її серед листя. Він повторив її трелі, і пташка відповіла йому. Ось у дикому лісі завили дикі вовки, і хлопчик майстерно повторив ці звуки. Ось у кущах за печерою заняв дикий кіт, і хлопчик нявкнув у відповідь, та так, що дикий кіт кинувся навтьоки. Він подумав, що в печері живе такий самий звір.

- Досить гратися, - похмуро сказав мисливець. - Ти вже виріс, тож ходімо зі мною на полювання.

- Але він же ще такий малий! - вигукнула жінка і, немов намагаючися захистити, притиснула хлопчика до себе.

- Собак дражнити не малий, - пробурчав мисливець і почав вирізати маленький лук для сина.

Ранком маленька пташка заспівала свою світанкову пісеньку, і хлопчик прокинувся. Біля нього лежав маленький лук і стріли. Він зітхнув, накинув на себе подобу сорочки з козячої шкіри, узяв лук і пішов за мисливцем.

А ліс був сповнений звуків! Коник задзвенів у траві, і, прислухаючись, хлопчик зупинився.

- Не відставай, - поквапив його мисливець.

Вони зачалися в кущах. На галявину вийшла косуля і повела чуйними вухами: чи немає небезпеки. Мисливець безшумно дістав із сагайдака стрілу, натягнув тятиву і прицілився. Хлопчик теж натягнув свій лук, але йому зовсім не хотілося вбивати косулю. Він хрокнув, як вепр, і косуля зірвалася з місця. Але слідом їй полетіла стріла.

- Пом-пом, - задзвеніла тятива великого лука. Хлопчик теж випустив стрілу, не цілячись.

- Пім-пім, - відгукнулася тятива маленького лука.

Тим часом косуля втекла. Мисливець з досадою опутив свій лук. Вслухаючись в густий звук, хлопчик обережно доторкнувся до його тятиви. Поїм торкнув тятину свого лука, і вона відповіла срібним дзвоном.

Того дня вони так і нічого й не вполювали, але знайшли дупло з медом диких бджіл. На вечерю в них була просяна каша з медом.

А хлопчик увесь вечір чіпав тятину свого і батьківського лука, дивуючись звукам, які вони видавали.

- Поганий із нього мисливець, - зітхнув батько. - Більше не візьму його з собою. Нехай з жінками збирає колоски.

Ранком хлопчик сам зробив лук, але натягнув на нього не одну, а три тятиви. Цілий день він перебирав їх і вслухався в звучання. А потім у нього вийшла музика з трьох звуків. Вона здалася йому прекрасною. Та вона такою і була - перша музика стародавньої людини.

- Пім-пім! - зовсім як ранкова пташка, дзвеніла найкоротша струна. - Пом-пом! - відгукувалася струна середня, зовсім, як мамин голос, коли вона кликала його, щоб укласти спати. - Пум-пум! - відповідала їм найдовша струна. Так окликав їх батько, повертаючись із вдалого полювання.

Хлопчик не втомлювався видобувати звуки, і в печеру потягнулися інші стародавні люди

його племені. Вони сідали навколо вогню і слухали, як грає хлопчик.

Минуло багато-багато років. Інші люди здогадалися натягнути ще кілька струн на вигнуті гілки. Потім хтось натягнув їх на порожню скриньку. Так з'явилися перші музичні інструменти. Вони змінювалися з роками, поки не стали віолою, скрипкою, мандоліною, домрою, балалайкою, фортепіано. У століттях загубилося ім'я стародавнього хлопчика, який першим здогадався зіграти на тятиві лука свого батька. А може, це був не хлопчик, а дівчинка? Хто знає... Але можна сказати одне: був хтось, хто першим придумав грати на натягнутій тятиві. У кожного винаходу завжди є хтось, хто був першим. Тому що все у світі має початок - перше слово, перша буква, перша пісня...